

Volharding

Preek over Hebreëën 12:1

Te lezen: Hebreëën 12:1-17
Zuilen, 29 september 1974

Waarom gaan er zondags veel meer mensen naar het sportstadion dan naar de kerk? U zegt: De mensen hebben geen aandacht meer voor de hoge en diepe dingen van het leven! Zij zoeken verstrooiing in oppervlakkige spanning!

Zou dat de enige reden zijn? Na het lezen van Hebreëën 12 denk ik: Misschien zoeken veel mensen in het stadion de spanning die zij in de kerk missen.

In een kerkdienst moet iets hangen van de sfeer in een stadion.

We lazen uit de Hebreëën brief de aanmoediging: 'Laten wij met volharding de wedloop lopen die vóór ons ligt'.

Christenen zijn atleten, in een spannende wedstrijd op weg naar de finish. Wanneer christenen samen zijn moet er toch iets van deze spanning te voelen zijn!

Waar christenen samen zijn moet het spannend zijn. Vindt u dit een vreemde gedachte?

Sinds mensenheugenis zijn christenen vertrouwd met de gedachte dat het samenzijn van de gemeente verheven moet zijn.

Kathedralen zijn machtige monumenten van het verhevene dat de ontmoeting van Gods kinderen moet typeren. Alles aan een kathedraal ademt de sfeer van de verhevenheid van God: De hoog oprijzende torens en pilaren. De machtige gewelven. De bogen die hoog het dak dragen.

Wanneer je door een kathedraal wandelt, voel je je klein en nietig worden. De sfeer is er zo machtig en verheven.

In een kathedraal is het niet spannend!

Wanneer je een kathedraal binnenstapt, overvalt je de stilte. Je ogen moeten wennen aan het gedempte licht. Er zijn wel mensen, maar ze vallen nauwelijks op. Ze zitten eerbiedig gebogen te mediteren. Ze laten de omgeving op zich inwerken. Ze verliezen zich in de verhevenheid en in de stilte.

Een kathedraal heeft niets van een stadion. In een kathedraal zijn christenen niet spannend bijeen.

Spannende diensten!

Christenen zijn vertrouwd met de mening dat preken degelijk moeten zijn.

Maar een preek moet niet alleen degelijk een tekst uitleggen. Een preek moet ook iets van de spanning van een stadion oproepen.

Wie naar een preek luistert moet een startschot horen vallen. Hij moet aanmoedigen horen die hem in zijn race verder drijven. Hij moet in een preek een finishdraad zien glinsteren.

Spannende diensten! Een spannend leven. Saaiheid en verveling zijn dodelijk. Ze halen de spirit uit je leven.

Verveelde mensen hebben nergens zin in. Ze hebben niets dat hen in vuur en vlam zet. Er is niets om zich voor in te zetten. Ze hebben in het leven geen doel voor ogen dat ze willen bereiken. Verveelde mensen zijn lege mensen.

Ik vraag me af: Zouden veel mensen de verveling in hun leven niet proberen te verdrijven door naar sportwedstrijden te kijken?

Niet allen, natuurlijk. Wanneer u en ik naar een Europacupwedstrijd kijken, doen we dat om in de spanning van het leven onze gedachten te verzetten! Uiteraard!

Maar rond een sportwedstrijd zie je verschijnselen die te denken geven. Mensen die zich kleden in de kleuren van hun club. Liederen die zich tijdens de wedstrijd zelf een Ard Schenk of een Johan Crujff voelen.

Is dat alleen maar spel? Of proberen die mensen door zich zó te gedragen in hun eigen saaie en vervulde leven een stuk spanning te beleven? Door zich te vereenzelvigen met een voetbalploeg of met een groot atleet die ergens voor strijdt?

‘Laten wij dan met volharding de wedloop lopen die vóór ons ligt’.

Kinderen van God zijn atleten. Het leven van een christen is een wedstrijd. Het is een spannende race, waarvan de finishdraad hangt voor de ingang tot het Koninkrijk van God.

In deze dienst moet iets hangen van de spanning van het stadion.

Een gast in deze dienst zou bij het afdalen van de drie treden naar de kerkzaal moeten denken: Hier gebeurt iets! 't Is hier een spannende zaak. Ik ben terecht gekomen in een groep mensen die een wedstrijd lopen. Zo'n gast zou het moeten voelen: Hier zijn mensen bijeen die hoofd voor hoofd een geweldig doel voor ogen hebben. Zij willen een finish halen.

Sommigen van hen zijn erg vermoeid. Dat lees je van hun gezichten. Maar zij worden door hun ploeggenoten verder geholpen. Je kunt zien hoe ze in deze dienst opleven en de zaal vliever verlaten dan zij er gekomen zijn.

Er zijn er die aan eigen krachten wanhopen. Maar tijdens het zingen, bidden en luisteren, en tijdens de gesprekken in de hal na de dienst, merk je hoe er nieuwe kracht in hen vaart.

Zo'n gast zou misschien binnen stappen als een kritisch toeschouwer. Maar hij zou zó door de sfeer in deze dienst moeten kunnen worden meegenomen, dat hij weldra niet langer langs het lijntje kan blijven staan.

In deze dienst zou hij het startschot voor zijn eigen race horen vallen. Hij zou gegrepen worden door het geweldige doel dat christenen voor ogen hebben.

In eerbied gesproken: Hij zou in deze dienst God met de overwinningskrans klaar zien staan. Hij zou in dit samenzijn iets voelen van de kracht die Christus door de Heilige Geest geeft aan mensen die deze wedstrijd van het leven lopen.

Dan zou zo'n gast over het hek stappen dat toeschouwers op een afstand houdt. Hij zou in de baan komen om zijn eigen wedstrijd te lopen.

Wat dacht u dat zó'n gast in deze dienst, vanavond om half acht zal doen? Installeert hij zich thuis voor het tv-apparaat om naar "Sport in beeld" te kijken? Hij zit vanavond om half acht in "Silo". Hij wil die evangelisatiedienst meemaken. Hij is zelf atleet geworden in een wedstrijd die ongelofelijk veel spannender is dan Ajax-Feyenoord.

Het leven van een christen is een wedstrijd. Waarom? Omdat het leven van Jezus Christus een wedstrijd was. In Hebréeën 12 staat een heel kort verslag van de wedstrijd die Jezus liep. We lezen, dat 'Jezus om de vreugde die vóór Hem lag, het kruis op zich heeft genomen, de schande niet achtende, en nu gezeten is aan de rechterzijde van de troon van God'.

Het startschot voor deze wedstrijd viel aan de Jordaan, toen Jezus door Johannes werd gedoopt en zijn Heilandswerk begon. De hindernissen waren vele: Landgenoten die Hem niet begrepen en tegenwerkten. De verachting en spot, wanneer Hij de minsten uit de bevolking opzocht. Teleurstellingen bleven Hem niet bespaard: Volgelingen verlieten Hem. Eén van zijn discipelen verraadde Hem. Sommige stukken van de race heeft Jezus - mag ik het zo plastisch zeggen? - op zijn wenkbrauwen gelopen, als een marathonloper die bijna niet verder kan. Op weg naar Golgotha vervolgde Jezus struikelend onder het kruis zijn weg. In zijn wedstrijd leed Jezus soms als een wielrenner die tijdens de beklimming van een berg bij elke pedaaltred de pijn door zich heen voelt flitsen. Op weg van Getshemané naar Golgotha heeft Jezus gestreden als een wielrenner die niet verder kon. Hij zweette bloed. Hij vocht met zichzelf. En met God, zijn opdrachtgever. Hij zette door. Om zijn opdracht te volbrengen. Hij zag af, zoals dat heet. Hij zag letterlijk van zichzelf af: 'Vader niet mijn wil maar de uwe geschiede'. En om de vreugde van de finish die vóór Hem lag. Aan het kruis werpt Jezus zich door de finish, en in de armen van zijn Vader die Hem opvangt: 'Het is volbracht'. 'Vader in uw handen beveel ik mijn geest'. Met Pasen volgt de prijsuitreiking. God wekt Jezus op uit de dood. Hij ontvangt uit Gods handen de levenskroon. Hij maakt op aarde nog een overwinningsronde langs zijn vrienden. Hij verschijnt aan hen als de opgestane Heer, als de overwinnaar. Tijdens deze overwinningsronde roept Hij zijn volgelingen toe: En nu jullie! Wanneer de Heilige Geest op jullie uitgestort wordt, begint voor jullie de race. In mijn kracht zullen jullie de wedstrijd kunnen uitlopen! Na de overwinningsronde volgt de hemelvaart. Mag ik het zo zeggen: In de hemelvaart wordt Jezus bevorderd van atleet tot coach en trainer. Christus zit nu aan de rechterkant naast God. Hij is Gods rechterhand geworden. En in deze functie leidt Hij zijn volgelingen in hun wedstrijd. Christus die gezeten is aan de rechterkant van God. Dat is: De Overwinnaar die vanuit deze machtspositie zijn volgelingen in hun wedstrijd naar de overwinning coacht.

Dat doet Hij door de Heilige Geest.

Wanneer u christen bent, loopt Jezus Christus door de Heilige Geest vlak naast u in de wedstrijd die u moet lopen.

Neen, het contact tussen coach en atleet is nog intenser. De Heilige Geest gaat niet naast een christen. Hij woont in hem!

Door de Heilige Geest loopt Christus de wedstrijd die u moet lopen, in u mee!

Eens heeft Christus deze race als eerste, alleen gelopen. Hij weet waarop het aankomt.

Door zijn Geest geeft Hij u aanwijzingen.

Wat het belangrijkste is: Een christen die de wedstrijd van het leven loopt, hoeft het niet te hebben van eigen kracht en uithoudingsvermogen. Door de Heilige Geest loopt Christus in hem mee. Christus die eens de finish heeft gehaald, wil ook u de kracht schenken die u nodig hebt om de finish te halen. Zo is Jezus die eens zelf in de wedstrijd van het leven overwon, en nu als coach Gods kinderen naar de overwinning leidt.

Zoals de Hebreënbrief het uitdrukt: In de wedstrijd van het leven is Christus leidsman en voleindiger van het geloof.

‘Laten wij dan met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt’.

Ieder in deze zaal zit netjes op zijn plaats. Mag ik u vragen: Dat zitten is, naar ik hoop, maar schijn. U bent als atleet in de wedstrijd van het leven toch op weg?

Iedere dag een stukje dichterbij het Rijk van God.

Iedere dag wat meer geleerd van coach Jezus.

Iedere dag gegroeid in kracht en inzicht.

Het leven van een christen is een wedstrijd! Dat betekent dat u niet bij het verleden kunt blijven stilstaan. Dat u iedere dag verder moet met Christus.

Hoeveel ronden bent u verder gekomen, na uw bekering, na uw belijdenis, na uw doop? Lijkt u als christen misschien op die bejaarde sportheld, die met zijn bezoekers graag in zijn plakboeken mag bladeren?

Eens heb u het startschot voor u horen vallen. In de evangelisatiedienst waarin u zich aan Christus gaf. In een gesprek met een vriend die christen was en u jaloers maakte.

In een ziekenhuisbed, toen God uw gebed verhoorde.

U hoorde het startschot en u kwam uit de startblokken. Maar na een paar ronden voelde u zich uitgeblust. In plaats van u open te stellen voor de aanwijzingen van coach Jezus, om het tempo vol te kunnen houden, deed u het wat langzamer aan. U ging steeds langzamer. Nu, na een paar jaar, leeft u als christen automatisch van de ene dag in de andere. Zonder spanning, zonder avontuur, zonder verwachting, zonder verder te komen, zonder moeheid, maar ook: zonder kracht.

Van u als christenatleet bestaat alleen nog een doopkaart met een mooie tekst. Een foto, lang geleden genomen, toen u uit de startblokken kwam.

‘Laten wij dan met volharding de wedloop lopen die vóór ons ligt’.

Volharding. Daarop komt het aan.

Vraag het aan beroemde atleten. Aan Eddy Merckx. Aan Joop Zoetemelk. Aan Ard

Schenk.

Op volharding komt het aan!

De gemeente moet in de wedstrijd die zij loopt volharden.

Betekent volharden hier zoveel als: voortploeteren? Moeten wij als kleine gemeente Hebrëen 12:1 in deze zin begrijpen, dat we koste wat het kost moeten doorgaan met het werk dat we al jaren doen?

Betekent volharden: Zuchtend voortgaan bijeenkomsten te organiseren waar nauwelijks iemand komt?

Betekent volharden: Broeder A die al vier taken in de gemeente heeft, neemt ook nog de zaaierverspreiding voor zijn rekening, wanneer een ander het niet langer kan doen?

Dat is mogelijk! Volharden betekent inderdaad: In de wedstrijd van het leven tot het uiterste gaan.

Maar dan niet op eigen houtje! En zeker niet in eigen kracht!

Een atleet is in de volharding aangewezen op zichzelf. Er is niemand zo eenzaam als een wielrenner die volhardend een berg op zwoegt.

Een christen is in de volharding aangewezen op zijn coach Jezus Christus. Van Christus ontvangt hij de kracht om door te gaan. Van Hem ontvangt hij aanwijzingen in zijn race.

Volharding betekent in de bijbel: Concentratie op Jezus Christus. Gericht zijn op Hem. Zodat Hij je kan verder helpen.

Amen.